

Papouch

Lucie Bílá

Vzal jsi si kdysi lidskou bytost,
všimnout si byla příležitost.
Ty s tím už nějak nepočítáš,
buď bádáš nebo někde lítáš.

Barevnej papouch šedne v kleci
a mele pořád stejný věci,
asi, že nikdo neposlouchá
zobákem občas o klec bouchá.

Někdy to dávalo i smysl,
ten papouch ještě nezakysl,
jenom už kašle na svý peří
a v žádnou změnu neuvěří.

Barevnej papouch šedne v kleci
a mele pořád stejný věci,
asi, že nikdo neposlouchá
zobákem občas o klec bouchá.

Křičí jen pomoc, pomoc, pomoc,
já jsem se přece nenarodil,
abych tu klecí sem tam chodil,
co zbejvá, koukat do nádob.
Tady mám vodu, tady zob,
když utrousím trus nevinný,
dostanu čerstvý noviny,
když se mi zachce výletu,
vyměňej na zdi tapetu.

Aaaaaaaa

Pračka nám pere, mejdlo mydlí,
máme dost jídla, hrnců, židlí.
Topení topí, šampón pění,
nesnáším slovo pochopení.

Samota zvíře taky změní,
ty jsi furt stejnej, ale já jsem jiná
a ptát se čípak je to vina,
no to je čirá hovadina.

Občas si říkám, jak se mám.
Děkuji dobře, mám se dobře.
Jak papouch v kleci, co je sám,
občas si říkám, jak se mám.